

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3293/2019
19.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Прекајац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., предузетник СТР „ВВ“ ..., чији је пуномоћник Божидар Микулић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1747/19 од 19.06.2019 године, на седници одржаној 19.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1747/19 од 19.06.2019 године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 395/18 од 20.03.2019.године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је поништено као незаконито решење туженог којим је утврђено да је тужиоцу престао радни однос код туженог, са даном 13.09.2018.године, због истека рока на који је заснован, по уговору о раду од 01.01.2017.године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужиоцу радни однос код туженог престао без правног основа па је обавезан тужени да тужиоцу исплати накнаду штете у висини од 222.000,00 динара са затезном каматом почев од пресуђења, 20.03.2019.године до исплате. Ставом трећим изреке, тужбени захтев за накнаду штете преко досуђеног до траженог износа од 444.000,00 динара са затезном каматом почев од 28.09.2018.године до исплате, те за исплату затезне камате на досуђени износ накнаде штете за период од подношење тужбе до пресуђења, је одбијен. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 33.939,00 динара са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1747/19 од 19.06.2019 године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена, па је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди преиначено, тако што се тужени обавезује да тужиоцу на име трошкова поступка, поред досуђеног износа од 33.939,00 динара, накнади још износ од 24.921,00 динара са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате; жалба туженог је делимично усвојена, па је

првостепена пресуда у усвајајућем делу о накнади штете преиначена тако што је захтев тужиоца за исплату накнаде штете преко досуђеног износа од 74.000,00 динара са траженом каматом одбијен као неоснован; док су у преосталом делу жалбе странака одбијене и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. У вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба овог закона због којих се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. као и става 2. ЗПП, јер је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја и чињенично стање које је утврђено у поступку пред првостепеним судом на које је правилно применио материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је почев од 01.04.2013. године радио код туженог, који је предузетник, власник СТР „ВВ“ ..., са осам продавница и пакерајем, на основу више уговора на одређено време. Последњи уговор о раду на одређено време закључили су, за период од 01.01.2017. до 31.12.2019. године, за обављање послова радника на одржавању електричних уређаја. Уговорена је минимална нето зарада, услови за исплату накнаде зараде, као и да запосленом може престати радни однос ако својом кривицом учини одређене повреде радних обавеза и дужности, те да свака уговорна страна може отказати уговор о раду под условима и у случајевима предвиђеним законом. Тужилац је током лета 2018. године обавештен од стране туженог да ће тужени своје продавнице издати у закуп трећим лицима и да ће тужилац морати да ради за другог послодавца, са чиме се сложио. Тужилац је код туженог остваривао зараду у износу од 37.000,00 динара нето, која је уредно исплаћивана, па тако и за август 2018. године. Тужени је 13.09.2018. године, усмено саопштио тужиоцу да више не мора да долази на посао, јер је разговарао са новим закупцима локала, који не желе да разговарају ни о радном ангажовању тужиоца код њих, ни о висини тужиоцеве зараде. Истог дана тужиоцу је уручено решење о престанку радног односа са даном 13.09.2018. године, због истека рока на који је заснован. У решењу је наведено да је тужилац засновао радни однос на одређено време 01.01.2017. године, ради повећаног обима посла, у трајању најдуже до 24 месеца, па како је истекао рок на који је тужилац засновао радни однос, то су се стекли законски услови за његов престанак. Тужилац није ступио у контакт са лицима која су узела у закуп продавнице туженог везано за свој радни ангажман. По престанку радног односа код туженог, тужилац у наредних месец дана није био радно ангажован, а средином октобра 2018. године запослио се код другог послодавца, на одређено време, где од јануара 2019. остварује месечну зараду у износу од 65.000,00 динара, с тим што му рок на који је закључен овај уговор о раду истиче 30.04.2019. године. Тужилац живи у

домаћинству са супругом и двоје малолетне деце, чека рођење трећег детета, и са мајком која је корисник пензије у висини од 12.000,00 динара месечно.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да је тужбени захтев основан, закључујући да је тужиоцу незаконито престао радни однос, с обзиром да није могао престати из разлога који је наведен у побједном решењу, односно истеком рока на који је заснован, због чега је позивајући се на члан 37. став 1. и члан 175. Закона о раду, поништио као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоца, што као правилно прихвата и другостепени суд. Како тужилац не захтева враћање на рад, него накнаду штете уместо враћања на рад у смислу чл. 191. ст. 5. Закона о раду, првостепени суд цени да тужиоцу по овом основу припада 6 зарада које је остварио у месецу који претходи месецу у коме му је престао радни однос, у смислу става 7. наведеног члана. Међутим, по схватању другостепеног суда тужиоцу би по наведеном основу припадало 10 зарада које је остварио у месецу у коме му је престао радни однос, али ценећи у смислу члана 191. ЗОР све околности које утичу на висину предметне накнаде штете (став 5.), као и околности које утичу на њено умањење (предметна накнада умањује се за износ прихода које је запослени остварио по основу рада, по престанку радног односа - став 9.), другостепени суд је закључио да тужиоцу по наведеном основу припада накнада штете у висини од 2 зараде које је остварио у месецу који претходи месецу у коме му је престао радни однос, због чега је преиначио првостепену одлуку у том делу.

Врховни касациони суд налази, да је побједана одлука, супротно ревизијским наводима, донета правилном применом материјалног права. Како је решење о отказу уговора о раду правилно поништено као незаконито, јер нису били испуњени услови за отказ наведени у решењу, то је правилна и одлука о обавезивању туженог да тужиоцу накнади штету због незаконитог отказа на основу члана 191. ст. 5. и 9. Закона о раду.

Нису основани ревизијски наводи да је другостепени суд погрешно оценио висину накнаде јер је узимајући у обзир све околности конкретног случаја правилно одмерио висину накнаде која би тужиоцу припадала и исту правилно умањио за износ прихода за које је у току поступка утврђено да их је запослени-тужилац остварио по основу рада, по престанку радног односа.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, за које је дао јасне и правилне разлоге које овај суд у свему прихвата, те их применом члана 414. став 2. ЗПП није детаљно образлагао.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић